

пригърна го и го цалуваше съ сълзы и никога не  
направи нѣкое зло. (Быт. <sup>л</sup>а. <sup>л</sup>в. <sup>л</sup>г.)

### §. 34. *Дѣтинство-то на Иосифа.*

Иаковъ роди дванайсетъ сѣнове, единъ отъ които  
бѣ Иосифъ, когото баща имъ обичаше по много отъ  
другитѣ, като чедо на старинитѣ му и го облече въ  
пѣстра дреха. Заради туй другитѣ братѣя мразѣхъ;  
Иосифа, и най много като имъ разказва два сѣна, въ  
които са прѣдсказваше бѣдѣщето му величїе. Тѣ го  
толкозъ мразѣхъ, щото не можѣхъ да са разгова-  
ръхъ съ него кротко. (Быт. <sup>л</sup>е. 24. <sup>л</sup>з. 1—4).

### §. 35. *Сѣнищата на Иосифа.*

Ето сѣнищата на Иосифа: „Вържѣхмы, рече,  
снопѣ на нивата мойтъ снопъ бѣше высокъ и правъ,  
а вашитѣ снопове бѣхъ на около и са покланяхъ на  
мойтъ. Подирѣ сѣнувахъ и друго: сирѣчь, че слѣнце-  
то, луната и единайсетъ звѣзды ми са поклонихъ,  
“ А братѣята му рѣкохъ, на какво сочѣтъ тѣзи сѣнища?  
Да не станешъ царъ на насъ и са подчинимъ на вла-  
стѣта ти? — И тѣй братѣята му го мразѣхъ, а баща  
му размыслѣше работата въ себе си. (Быт. <sup>л</sup>з. 5—11)

### §. 36. *Братѣята на Иосифа рѣшавѣтъ са да го убийжѣтъ.*

Единъ день, когато братѣята на Иосифа пасѣхъ  
стадата далечъ, а той бѣ останѣлъ въ кѣщи, Иаковъ  
го проводи при братѣята му за да ги види какъ сѣ.  
Тѣ, като го видѣхъ, че иде, рекохъ: ето сѣновачѣтъ  
елате да го убиймы, да го хвърлимъ въ кладенецѣтъ и